

Susanne O'Leary

Wonderen in
Wild Rose Bay

1

Altijd als Tara werd overvallen door heimwee wendde ze zich tot haar fotoalbum. Ver weg van huis, in een ruime loft in New York City, waar ze achttien verdiepingen onder zich het gebrom van het verkeer hoorde en zo nu en dan een krijsende politiesirene, zette ze een kop Barry's-Tea voor zichzelf. Haar tweelingzus Kate stuurde haar die elke maand op in haar 'Ierse goodies'-pakket, waarin verder onder andere nog sodabrood zat van de bakkerij in Sandy Cove en een pot Old Time Irish-marmelade. Tara ging dan met haar benen onder zich op de bank zitten bij het raam dat uitkeek over de rivier de Hudson, deed zich tegoed aan het lekkers en sloeg het album open. Het verkeersgeluid verstomde terwijl ze door de pagina's bladerde en zoals altijd werd teruggevoerd naar haar kindertijd en de gelukkige dagen in dat oude huis in Dublin.

Ze glimlachte toen ze naar de foto's keek van verjaardagsfeestjes, eerste communies, het vormsel, schooloptredens en vooral die Ierse danswedstrijden die zij en Kate zo vaak hadden gewonnen. Ze had de medailles nog altijd in een fluwelen doosje. Ze lachte toen ze bij een grote foto kwam van haarzelf en Kate in hun danskostuum. O god, wat een giller waren ze. De juryleden konden hen niet uit elkaar houden dus hadden ze hun een trofee gegeven om te delen. Tara keek naar de foto en probeerde zich te herinneren wie van de twee dunne meisjes met donker haar en grote hazelnootkleurige ogen zij was en wie Kate. Zelfs zij kon ze op de korrelige beelden soms niet van elkaar onderscheiden. Ze waren negen daar.

Het leek wel een heel leven geleden. Haar kindertijd in Dublin was allang voorbij en ze was daar niet meer geweest sinds ze drie jaar

geleden was vertrokken. En nu zat ze hier in New York en werkte ze aan een carrière in de fotografie, terwijl Kate aan de andere kant van de Atlantische Oceaan zat en plattelandsdokter was in een klein dorpje in County Kerry. Absoluut een prachtige plek, maar zo verafgelegen. Tara was er vorig jaar één keer geweest toen Kate een herdenkingsdienst voor hun vader had georganiseerd. Hoewel hij oorspronkelijk uit Dublin kwam, kwamen zijn voorouders uit Sandy Cove en hij had daar altijd weer heen willen gaan.

Kate was zo opgewonden geweest over de O'Rourke-familiegeschiedenis, die terugging tot de elfde eeuw, maar Tara had er helemaal geen band mee gevoeld. Niet vreemd gezien het feit dat het een bliksembezoek was van Tara en dat ze zichzelf niet had ondergedompeld in het dorp en zijn geschiedenis zoals Kate, die er al maanden was en iedereen inmiddels kende. Maar terwijl Tara uitkeek over de zware grijze lucht boven New York kwam het beeld van die prachtige plek bij haar op: de rotsachtige kustlijn, de glinsterende oceaan, de baaien en inhammen, maar vooral het witte zand van Wild Rose Bay en de helling die erheen liep, bedekt met een tapijt van donkerroze bloemen. Ze had beloofd terug te komen, maar was daarna zo druk geweest met haar New Yorkse leven, met klussen en feestjes en dates en sporten en nog een miljoen andere dingen die hoorden bij het leven in een grote stad.

Tara sloot het album, liep naar het raam en staarde naar de rivier, de wolkenkrabbers en het groene vierkant van Washington Market Park onder haar, waar ze weleens tenniste met Joe. Hun relatie zou je zonder meer als 'ingewikkeld' kunnen beschrijven. Hij was eerst haar baas geweest, maar ze hadden al snel beseft dat ze niet konden samenwerken. Joe had Tara's werkwijze nooit begrepen. Haar techniek was ongebruikelijk, meer gebaseerd op haar gevoelens dan op wat ze zag. In plaats van maar in het wilde weg te klikken, wachtte ze een minuut of twee tot ze zich emotioneel verbonden voelde met hetgeen zich voor haar bevond, waarbij ze al haar zintuigen gebruikte en wachtte tot het perfecte moment om de foto te maken. Meestal leverde dat foto's op die meer diepgang en gevoel hadden dan veel van Joe's foto's en daarom werden haar foto's vaak verkozen boven de technisch perfecte foto's van Joe.

Toen ze eenmaal weg was bij zijn bedrijf en freelance werkte, was hun liaison veranderd in iets hechters en intiemers. Ondanks hun professionele rivaliteit konden ze de seksuele spanning tussen hen niet ontkennen. Maar ook al waren ze nu al zes maanden aan het daten, hun relatie leek zich niet tot iets blijvends te ontwikkelen. Ze wist nooit wat hij nu echt over haar dacht of wat ze nu echt voor hem betekende. Ze vermoedde dat hij haar graag in het ongewisse liet zodat hij zich niet hoefde vast te leggen.

Tara zuchtte en liep met haar mok naar de keuken in de loft, waar haar flatgenoot Patty, een effectenmakelaar met een hectisch sociaal leven, de restanten van haar lunch in de gootsteen had laten liggen. Tara ruimde vlug alle vieze borden en haar mok in de vaatwasser en zette die aan, terwijl ze zich afvroeg hoe lang ze het nog zou uithouden met die vrouw. Maar de loft was ruim en gerieflijk, met twee slaapkamers, beide met badkamer, een grote eetkeuken en een woonkamer samen in een lichte, ruime ruimte met een mooi uitzicht. De locatie was ook geweldig en was de exorbitant hoge huur wel waard. Het feit dat haar flatgenoot bijna nooit thuis was, maakte de situatie wel draaglijk, ook al moest Tara haar rommel opruimen.

Tara wist dat ze mazzel had gehad sinds ze drie jaar geleden in New York was aangekomen, zowel met haar werk als met haar woning. Ze moest zichzelf vaak knijpen als ze aan haar succes dacht. Het draaide allemaal om op het juiste tijdstip op de juiste plaats te zijn, zodat er zichtbaarheid en mond-tot-mondreclame ontstond die zo belangrijk was. En dat was allemaal heel snel gebeurd. Ondanks de heimwee die ze zo nu en dan had, paste het snelle leventje goed bij Tara.

Het enige probleem was haar liefdesleven en ze vond het steeds moeilijker worden om om te gaan met de aan-uitrelatie met Joe. Maar misschien was ze te gretig; misschien was ze tot nu toe te bereid geweest zich aan hem aan te passen? Het zat niet in haar aard om *hard to get* te spelen, maar op dit moment leek dat bij Joe toch wel een goede optie te zijn. Terwijl ze daar zo bij het raam stond, besefte ze ineens dat ze zich minder beschikbaar moest maken. Vanaf nu zou ze afstandelijker zijn en een beetje mysterieus. Ze knikte en er speelde een glimlachje om haar lippen. Dat zou ze doen. Een

tijdje wat afstandelijker zijn en dat betekende geen antwoord geven op zijn berichtjes. Laat hem maar gissen, het zich afvragen en zich misschien zelfs zorgen maken...

Maar waarom zat ze de laatste tijd zo vaak aan Ierland te denken? En waarom zat haar hoofd vol met tinkelende muziek, zachte lucht en de geur van bloemen? Het lag waarschijnlijk aan de tijd van het jaar, dacht ze, aan de komst van de zomer en de hitte en de vochtigheid waardoor New Yorkers in het weekend de stad ontvluchtten. Maar Tara kon nergens heen vluchten, ze zat hier vast op een zaterdagmiddag terwijl ze wachtte tot Joe zou bellen, hoopte dat hij haar zou uitnodigen om mee te gaan naar Connecticut, waar hij een huisje aan de zee had. Maar hij had niet gebeld. Misschien was hij door iemand uitgenodigd voor een feestje en was hij haar helemaal vergeten. Misschien was hij kribbig dat haar artikel over de oude huizen op Fisher's Island vorige week in *Harper's Bazaar* was gepubliceerd?

Ze was naar een afgezonderd, onbekend eiland ten noorden van Long Island gegaan, waar de families met oud geld generaties lang hun zomers hadden doorgebracht, om een paar leden van die families te fotograferen. Het was een onverwachte opdracht van het tijdschrift en ze had Joe er niet eens over verteld. Hij was erachter gekomen toen het nummer werd gepubliceerd en wilde weten waarom ze het geheim had gehouden. Misschien was hij daarom verdwenen. Tara zuchtte. Ze begreep dat hij degene wilde zijn die schitterde, maar ze zou willen dat hij ook blij kon zijn voor haar.

Het telefoontje kwam maandagochtend vroeg. Tara was net weg bij de sportschool en op weg om koffie en een bagel te halen bij het koffietentje ernaast. Ze beantwoordde het gesprek op het moment dat ze naar binnen stapte. Ze knikte naar het meisje achter de toonbank en fluisterde: 'Het gebruikelijke graag,' waarna ze bij het raam gingen zitten. 'Hoi,' zei ze. 'Met Tara O'Rourke.'

'Hoi Tara,' zei een vrouwenstem. 'Ik ben Ellie, de redacteur van *The Wild Vagabond*.'

'Hoi Ellie,' zei Tara met een vlag van opwindning, want ze bespeurde een mooi project. *The Wild Vagabond* was een high profile

tijdschrift voor de rijke reiziger die een keer naar iets anders wilde. ‘We hebben eerder samengewerkt. Weet je nog, voor die foto’s die ik voor een artikel over wandelen in de Canadian Rockies had gemaakt?’

‘Dat klopt,’ antwoordde Ellie. ‘En deze keer bel ik je over een artikel voor onze januari-editie. Iets voor lezers die beginnen met het plannen van hun zomervakantie.’

‘Klinkt geweldig,’ zei Tara en ze probeerde nonchalant te klinken. Ze vond dit soort opdrachten naar verafgelegen plekken fantastisch. Het tripje vorig jaar naar het Amazonegebied met Joe was een geweldige ervaring geweest die naar meer smaakte. Tahiti, Australië, ze zou overal wel heen gaan. ‘Waar moet ik heen voor jullie?’ vroeg ze.

Ellie zei iets wat door het lawaai van een vrachtwagen buiten werd overstemd.

‘Wat?’ riep Tara in de telefoon, ze kon maar net aan verstaan wat Ellie zei. ‘IJsland?’ vroeg ze, met een opgewonden gevoel. Wauw. Wat fantastisch. Daar wilde ze al zo lang heen. Het landschap, de geisers, de IJslandse pony’s... Ze zag de prachtige foto’s die ze zou maken al voor zich. ‘Ik wil dolgraag naar IJsland.’

‘Nee,’ riep Ellie terug. ‘Ik zei Ierland.’

‘O,’ zei Tara en haar humeur verslechterde. ‘Waarom Ierland?’ vroeg ze. ‘Ik bedoel, is dat niet al tot in den treure gedaan de laatste tijd?’

‘Niet zoals wij het willen doen. We willen niet dat je de bekende toeristische plekjes langsgaat, maar iets van die route waar iedereen het over heeft. De Wild... iets.’

‘De Wild Atlantic Way,’ zei Tara. ‘Bedoel je die? De route langs de Atlantische kust?’

‘Ja, maar we willen niet dat je die helemaal doet, alleen het zuidelijke deel. Cork en Kerry.’

‘Ik weet niet zeker of dat nu wel echt onontdekt is,’ merkte Tara op.

‘Dat weet ik,’ zei Ellie lachend. ‘Het is eerder gedaan, maar we willen dat jij de verborgen plekjes doet. Plaatsen waar niemand veel van weet. Niet de chique hotels, maar de minder gebaande paden. Je weet wel, de kleine dorpjes met een bed and breakfast in een kas-

teelruïne. Tripjes met paard-en-wagen en het bezoeken van interessante mensen die in die oude cottages wonen. Plekken waar je kunt ontsnappen aan de glitter en glamour en het echte Ierland en de echte bevolking kunt ontdekken. Waar je jezelf kunt terugvinden en blootvoets over de rotsen kunt lopen en alleen kunt zijn. Iets uit de *Lonely Planet*.' Ellie haalde adem. 'We lazen in de bio op je website dat je Iers bent, dus we dachten dat jij wel wist waar je heen kunt gaan.'

'Hm,' zei Tara, terwijl ze erover nadacht. Oké, het was geen tripje naar Machu Picchu of een trektocht door de Mongoolse woestijn, maar het kon wel leuk worden om iets in Ierland te doen. Ze zou het kunnen combineren met een bezoekje aan Sandy Cove en Kate. Het zou even een pauze betekenen van haar problemen met Joe. Als ze naar Ierland ging, kon ze alles van een afstandje bekijken. Misschien kon ze hem zelfs wel vergeten. En dan was er in Sandy Cove ook nog iemand die Kate had genoemd en die ze maar al te graag wilde ontmoeten. Iemand op wie ze al eeuwen een crush had en die toevallig in dat afgelegen dorpje woonde...

'We denken dat het enorm populair wordt bij mensen die al gek zijn op Ierland,' zei Ellie.

Tara knikte, ze begon warm te lopen voor het idee. 'Ik denk dat ik precies weet waar ik heen moet voor wat fantastische foto's,' zei ze. 'Er is een plaatsje aan de westkust dat nog wat van die oude magie heeft. Helemaal niet glamoureuus. En de kust is spectaculair.'

'Perfect,' zei Ellie. 'Maar we willen echt een diepgaand stuk dat veel verschillende activiteiten omvat: wandelen, paardrijden, surfen, kajakken, zelfs vogelspotten. Denk je dat dat je lukt?'

'Geen enkel probleem,' antwoordde Tara.

'Briljant,' dweepte Ellie. 'Het betekent natuurlijk wel dat je daar het grootste deel van de zomer zult zijn. Hopelijk is dat geen probleem?'

'Eh,' mompelde Tara, terwijl ze probeerde te bedenken of het een goed idee was om zo lang weg te zijn van Joe. Ze wilde mysterieus zijn en een beetje hard to get spelen, maar zo lang weg zijn was misschien weer wat te veel van het goede. Maar o, de zomer doorbrengen met Kate, die Tara zo ontzettend had gemist! Het voelde soms alsof

de helft van haarzelf ontbrak. Nu konden ze een hele zomer samen zijn en dat voelde plotseling geweldig. ‘We nemen alle kosten voor onze rekening, inclusief een businessclassvlucht,’ zei Ellie, waarmee ze Tara’s mijmeringen onderbrak.

‘Dat is geweldig,’ zei Tara.

‘Dus je neemt de klus aan? We dachten eerst aan Joe Mancini, maar hij gaat over twee weken naar Alaska. Een of andere opdracht voor *National Geographic*.’

Tara ging rechtop zitten. ‘Echt? Ik bedoel, ja, dat klopt,’ verbeterde ze zichzelf, terwijl ze haar humeur voelde verslechteren. Daar had Joe niets over gezegd toen ze drie dagen geleden samen hadden gegeten. Waarom had hij het haar niet verteld? En waarom was hij dit weekend gewoon verdwenen? Was het een teken dat hij niet echt was toegewijd aan hun potentiële relatie? Nou, dat spelletje kon zij ook spelen. ‘Ik ga graag naar Ierland,’ kondigde ze aan. ‘E-mail me de details maar en dan handel ik het verder af. Ik ga meteen mijn vlucht boeken.’

‘Fantastisch,’ zei Ellie. ‘Ik weet zeker dat je geweldig werk zult leveren. We vinden je werk fantastisch en die net andere hoek die je altijd weet te vangen. Ik e-mail je de bijzonderheden en het budget voor je onkosten en je honorarium. Je hebt uiteraard het copyright voor al je foto’s.’

Tara bedankte haar en hing met een gemengd gevoel op. Aan de ene kant was ze opgewonden en blij dat ze zo’n grote opdracht had gekregen van dit high profile tijdschrift, maar aan de andere kant vond ze Joe’s overduidelijke onverschilligheid moeilijk te verteren. Ze wist dat hij problemen met binding had – in de datingscene van Manhattan stond hij bekend als ‘geen verplichtingen Joe’ – maar ze had gedacht dat hij voor haar iets anders voelde. Sinds dat reisje naar de Amazone van vorig jaar, toen ze echt een band hadden gekregen, had ze het gevoel dat ze iets speciaals hadden. Maar nu dreven ze uit elkaar en begon hij zijn interesse te verliezen. Hoewel Tara van New York en haar leven en werk daar hield, had ze ineens het gevoel dat een pauze daarvan het beste zou zijn voor haar, wat er ook met Joe gebeurde.

Ze moest even naar huis. Naar huis naar Kate en dat dorpje in

West-Ierland voor wat rust en wat Ierse *craic*. Ze zou uitgerust en sterk terugkomen. Misschien zou Joe zich dan willen committeren, misschien ook niet... Ze was net zo onzeker over haar eigen gevoelens als over die van hem en die verwarring was heel stressvol. Deze zomerpauze was precies wat ze nodig had en plotseling had ze het gevoel dat de komende paar maanden haar toekomst zouden bepalen. Ze moest terug naar haar wortels voordat ze vooruit kon gaan.